

-Retrat a Miquel Peris-

Per **Josep Igual**

De «**Retrats de butxaca**»

Onada edicions, 2006

Li vam girar visita amb el pintor i dissenyador Ramon Segarra. Castelló era un tràfec de sabates endiumenjades i una sentor de pólvora festiva agrejava el nas. Vam trucar a la porta del poeta i ens va obrir de bata sedosa i amb gest cordial. Passàrem a un salonet un xic ranci, de mobles amb tapissats florejats, amb peces amb daurats revellits i quadres amb olis i dibuixos en carbonet, que diversos artistes li havien dedicat. L'estança barroquejava i ens transportava a un passat inconcret. En qualsevol moment, Marcel Proust podia obrir una porta o altra i afegir-se a la reunió (mirant de no tombar cap gerro). Tampoc una marquesa del Guermantes local haguès desafinat gaire a dins aquella dolçor trista.

Miquel Peris Segarra (Castelló 1917- id 1987), el poeta que anava de poeta, ens va convidar a seure mentre ell acabava de desdejunar un got de cafè amb llet i unes galetes, que era servit a sobre d'una taula camilla folrada amb un mantell d'inconfusibles trenats de colors morellans.

L'acompanyava, a l'altra banda de la rodonor íntima, un altre ancià, que tremolava ostensiblement en aixecar la tassa de porcellana i ens ignorava per complet. Tots dos quedaven retallats en la claror enterbolida per una cortineta d'un blanc trencat. L'amic pintor i jo vam entendre que havíem arribat en un mal moment. Però el nostre intent d'abreujar la visita va ser tallat en sec pel poeta de *Cartes a Gerard*, que va tirar mà d'uns llibres i unes carpetes, i ens va improvisar una lectura de versos recents i inèdits. Els deia amb dicció solemne, voleiant una mica la mà dreta. Nosaltres, en realitat, amb el contrallum sever, només vèiem una ombra de barbata arremangada. L'ull tancat del poeta -un accident?- ens quedava fora d'angle, només endevinàvem el seu perfil de patrici romà

emmarcat per uns cabells tots cendra neta. L'acompanyant es bellugava lentament, passant les fulles d'un diari provincial després d'haver enretirat amb penes i treballs la porcellana de totes dues figures.

Acabat el recital privat, el poeta va evocar episodis d'altres temps i ens va donar una divisa suposo que personal:

- Amics, allò que compta és viure en poesia.

Quan vam entrellucar una sortida digna, ens vam acomiadar del poeta castellonenc per antonomàsia, segurament més celebrat com a personatge que llegit, com sol passar pels nostres encontorns, tan reticents a acudir a la lletra impresa del veïnat amb inquietuts líriques o narratives o de pensament. En efecte, el mascaró de proa, el personatge que s'havia fabricat era potent. Passejava lentament per les voravies de la ciutat. Amb el pensament perdut potser en revelacions que venien d'entre els núvols de cotó de la meridionalitat predominant a la capital de La Plana, atent a missatges d'antics déus grecs, o els mots per enfilars en el filferro d'un sonet, en records de records, ombres de somnis, telegrams de Kavafis. Molts l'aturaven li retien homenatge de popularitat de cor senzill, altres li demanaven opinió sobre afers de l'actualitat o sobre autors nous i vells. Quan va traspasar, el seu soterrar va ser una autèntica manifestació popular i la ciutat tants cops apàtica va sentir que li prenien un tros fonamental de la seua ànima.

No sé qui llegeix avui els versos hedonistes de Miquel Peris. Jo, de tard en tard, me'n recordo del seu recital privat, de perfecta teatralitat estudiada, i, òbviament, de la seua divisa marmòria: viure en poesia, tot i que en aquests dies tan deshumanitzadament bèsties, és complicat mantenir la flama del gresol encesa.

Inoblidable el poeta que anava de poeta i que va mantenir la dignitat de la nostra llengua literària en temps molts difícils.